

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Ing. L. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Richardem Novákem
sídlem Vodičkova 730/9, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. 75/2016-150-STK3/6

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru provozu silničních vozidel, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 75/2016-150-STK3/6, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to k rukám Mgr. Richarda Nováka, advokáta se sídlem Vodičkova 730/9, 110 00 Praha 1 – Nové Město, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva dopravy, odboru silničních vozidel, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 75/2016-150-STK3/6, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále také „krajský úřad“) ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUJI/15006/2016, sp. zn. ODSH 52/2016 Hrn (dále také „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Krajský úřad uvedeným rozhodnutím rozhodl o neudělení oprávnění žalobci k provozování stanice technické kontroly na parc. č. 61/1, v k. ú. Domanínec, okres Žďár nad Sázavou, a to z důvodu, že záměr není v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu územního okresu Žďár nad Sázavou.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný odvolací námitky neposoudil buď vůbec, nebo pouze formalisticky. Žalovaný použil nerelevantní data vztahující se k provozním kapacitám stávajících stanic technické kontroly (dále také „STK“). Nahlášené údaje o provozní době STK v Novém Veselí jsou nesprávné s ohledem na nedostatečný počet techniků, a jsou tudíž v rozporu se zákoníkem práce. Do výpočtu kapacitních potřeb dále nelze zahrnovat údaje o navýšených kapacitách STK Nové Veselí vzniklých v důsledku „legalizace“ přístavby STK, aniž by bylo o tomto navýšení rozhodováno. Byl porušen zákaz libovůle a diskriminace a principy rovnosti, proporcionality a oprávněného očekávání.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření opakuje svou argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání účastníků řízení

5. V rámci své repliky ze dne 9. 12. 2016 žalobce dále rozvíjí svou žalobní argumentaci s tím, že setrvává na žalobních návrzích. Žalovaný pak ve svém následném vyjádření ze dne 2. 1. 2017 v reakci na repliku žalobce pouze odkazuje na příslušná ustanovení právních předpisů.

V. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je **důvodná**.
8. Nejprve se soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Podle žalobce se totiž žalovaný nezabýval odvolacími námitkami, potažmo se jimi zabýval jen formalisticky.
9. Co se týče povinnosti vypořádat se s odvolacími námitkami, zdejší soud předesílá, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j.

5 As 63/2011-92; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. Jestliže tedy odvolací námitky korespondují s námitkami, které účastník řízení uplatňoval již v prvostupňovém řízení, a správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl důvody, proč těmto námitkám nepřisvědčil, nelze považovat odpovídající odvolací námitky za nevypořádané, jestliže se odvolací orgán s hodnocením prvostupňového orgánu ztotožnil.

10. Taková situace nastala i v projednávané věci, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí z větší části odkazuje na právní názor krajského úřadu. Tento odkaz ovšem nelze považovat za ignorování odvolacích námitek, neboť právě odkazovaná argumentace krajského úřadu se s identickými námitkami vypořádává. V této části proto nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
11. Vedle námitek uplatněných již v prvostupňovém řízení žalobce v odvolacím řízení navíc poukázal na nemožnost zahrnutí do výpočtů rozšířené kapacity STK Nové Veselí, neboť o tomto rozšíření nebylo rozhodováno. Na tuto argumentaci pochopitelně krajský úřad reagovat nemohl. Vypořádává se s ní až žalovaný, a to velice stručně. Přes stručnost je ovšem patrný názor žalovaného, že s ohledem na správní praxi, která rozšiřování kapacit STK bez nutnosti vydání nového rozhodnutí umožňovala. K odkazům žalobce na judikaturu žalovaný poukázal na odlišnost věci. Je tedy zřejmé, z jakých důvodů žalovaný považuje argumentaci žalobce za nesprávnou.
12. Ve všech částech tak napadené rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím poskytuje jasný obraz o tom, z jakého důvodu považuje žalovaný odvolací námitky za nedůvodné, jaký skutkový stav vzal za prokázaný, jak interpretoval právní úpravu a jak ji aplikoval na posuzovanou věc. Rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné. Ostatně žalobce sám proti argumentaci žalovaného (ve spojení s argumentací krajského úřadu) věcně brojí a krajskému soudu nic nebrání posoudit, zda je správná argumentace žalobce či žalovaného, tj. přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
13. Dále se soud zabýval námitkou, že při výpočtech kapacit stávajících STK nemělo být vycházeno z nahlášené provozní doby, nýbrž ze „skutečně efektivní provozní doby“.
14. Rozhodná zákonná úprava udělování oprávnění k provozování stanice technické kontroly je obsažena v hlavě druhé části třetího zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel oprávnění může krajský úřad udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly. Podle odstavce šestého pak platí, že druhy stanic technické kontroly, požadavky na přístroje a další technické zařízení a programové vybavení nezbytné k řádnému provádění technických prohlídek a souvisejících úkonů, požadavky na stavební uspořádání potřebné pro výkon činnosti stanice technické kontroly, způsob metrologického zajištění přístrojů a

způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly stanoví prováděcí právní předpis. Tímto prováděcím předpisem byla v rozhodné době vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění účinném do 30. 7. 2017 (dále jen „vyhláška o technických prohlídkách“).

15. Vyhláška o technických prohlídkách na základě zákonného zmocnění stanovila způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly ve svém § 16a. Podle odstavce prvního platí, že způsob a rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly se určí na základě posouzení kapacitních potřeb správního obvodu a kapacit stanic technické kontroly. Výsledkem posouzení nesmí být překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu, který je součástí správního obvodu příslušného kraje a v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, o více než 20 %. Podle odstavce druhého pak platí, že způsob výpočtu kapacitní potřeby správního obvodu a teoretické, provozní a skutečně využitě kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly je uveden v příloze č. 19. Rozsah pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly je překročen, a) je-li součet teoretických, provozních nebo skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší o více než 20 % kapacitních potřeb okresu nebo b) tvoří-li rozdíl mezi kapacitní potřebou technických prohlídek příslušného druhu vozidel v okresu a součtem teoretických nebo provozních kapacit všech stanic technické kontroly v okresu méně než 60 % teoretické kapacity nově uvažované kontrolní linky stanice technické kontroly určené podle § 16 odst. 3, nebo c) je-li součet provozních kapacit provozovaných stanic technické kontroly příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované stanice technické kontroly větší než 20 % součtu skutečně využitých kapacit provozovaných stanic technické kontroly v okresu.
16. Základní kritéria pro posouzení přípustnosti udělení oprávnění pro provozování stanice technické kontroly z hlediska souladu záměru se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly jsou tedy na základě zmocnění obsažena v § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách (vyhláška sice upravuje negativní podmínky přípustnosti udělení oprávnění, nicméně těmto *a contrario* odpovídají pozitivní podmínky přípustnosti). Toto ustanovení jednotlivá kritéria rozděluje do tří skupin, přičemž v rámci nich místy seskupuje více subkritérií. Pod písm. a) jsou pro první limit obsažena celkem tři subkritéria – soulad záměru s rozsahem pokrytí je posuzován ze tří hledisek – z hlediska teoretických, provozních a skutečně využitých kapacit provozovaných STK. Pod písmenem b) jsou pro druhý limit obsažena dvě kritéria – soulad je posuzován z hlediska teoretických a provozních kapacit provozovaných STK. Písmeno c) pak obsahuje kritérium jediné, zaměřené na posuzování dalšího limitu z hlediska provozních kapacit provozovaných STK. Dohromady jde fakticky o šest samostatných kritérií, která musejí být splněna kumulativně, respektive šest samostatných negativních podmínek s tím, že nesplnění byť jediné z nich vede k závěru o překročení rozsahu pokrytí správního obvodu činností stanic technické kontroly, a tudíž k neudělení oprávnění (viz § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel).
17. V projednávané věci správní orgány posuzovaly čtyři z těchto šesti kritérií, přičemž jedno kritérium považovaly za splněné a další tři za nesplněné, tj. shledali tři důvody, pro které nebylo možné žalobci oprávnění udělit. Konkrétně záměr podle žalovaného i krajského úřadu splňoval první subkritérium dle písmene a) (tj. hledisko teoretických kapacit) a

naopak nesplňoval druhé subkritérium dle písmene a) (hledisko provozních kapacit), druhé subkritérium dle písmene b) (hledisko provozních kapacit) a kritérium dle písmene c) (hledisko provozních kapacit).

18. Všechny tři důvody pro neudělení oprávnění vycházejí mimo jiné z výpočtu provozních kapacit stávajících STK. Žalobce přitom namítá, že při výpočtu provozních kapacit nemá být vycházeno z provozní doby, kterou krajskému úřadu nahlásily samotné stávající STK, nýbrž musí být přihlédnuto k faktickým možnostem v rámci takové provozní doby zajistit plný chod všech stání na všech linkách STK, což se odvíjí od počtu techniků. V opačném případě totiž provozovatel STK buďto nenaplnuje provozní dobu efektivně, nebo porušuje pracovní předpisy.
19. Příloha č. 19 vyhlášky o technických prohlídkách v bodě 4 vychází při výpočtu provozní kapacity ze skutečného efektivního denního pracovního času, tuto hodnotu ovšem rozhodně nelze zaměňovat s žalobcem požadovanou „skutečně efektivní provozní dobou“. Skutečně efektivní denní pracovní čas se zjišťuje tak, že je skutečná týdenní provozní doba vydělena pěti. Dané ustanovení neumožňuje zohlednit počet techniků. Ten je zohledňován v teoretické rovině při výpočtu teoretických kapacit (body 2 a 3 Přílohy č. 19) a v reálné rovině při výpočtu skutečně využitých kapacit (bod 5 Přílohy č. 19). Jelikož vyhláška o technických prohlídkách stanoví jednoznačné výpočty jednotlivých hodnot a striktně rozlišuje u jednotlivých hledisek to, jestli bude brán v úvahu počet techniků u konkrétní STK, pak nelze souhlasit se žalobcem, že by žalovaný a krajský úřad pochybili při samotném výpočtu provozních kapacit stávajících STK.
20. Na druhou stranu se soud ztotožňuje s argumentací žalobce, že výpočet provozních kapacit, jak byl proveden, umožňuje stávajícím STK snadno eliminovat možnou budoucí konkurenci tím, že zavede (ať už pouze formálně nebo fakticky) delší provozní dobu. V takovém případě je zcela na místě se ptát, jaký sledují kritéria založená na hledisku provozních kapacit stávajících STK cíl, a zda představují legitimní a proporcionální omezení hospodářské soutěže a práva na podnikání.
21. Krajský soud nerozporuje právo státu omezit určitý segment hospodářské soutěže, zvláště v případě, že se jedná o činnost spojenou s výkonem veřejné moci, která je tudíž vykonávána ve veřejném zájmu. Právě provádění technických prohlídek vozidel a vydávání osvědčení o technické způsobilosti vozidla takovou činností je. Je pak legitimní, omezí-li stát počet možných STK, bude-li ovšem zároveň počet kontrolních stání dostatečný pro uspokojení očekávané poptávky po technických prohlídkách. To § 16a vyhlášky o technických prohlídkách v obecné rovině splňuje, neboť zohledňuje kapacitní potřebu technických prohlídek.
22. Omezení hospodářské soutěže zde může sloužit dvěma účelům. Jednak je při vysokém počtu STK (který není objektivně potřebný pro zajištění kapacitní potřeby technických prohlídek) ztížena kontrola výkonu jejich činnosti ze strany státu. Tu soud považuje za žádoucí s ohledem na výkon této činnosti ve veřejném zájmu a její spojení s výkonem veřejné moci. V druhé řadě si lze představit, že existence příliš volné hospodářské soutěže při výkonu veřejné moci je nežádoucí, neboť může motivovat STK k nikoliv řádnému výkonu veřejné moci v duchu hesla „náš zákazník - náš pán“. S cílem udržet či rozšířit svou klientelu (tj. zvýšit zisk) by mohly STK v rámci přílišného konkurenčního boje naplňování veřejného zájmu upozadit.

23. Zakotvení kritérií založených na výpočtu provozních kapacit stávajících STK ovšem rozhodně není k naplnění výše uvedených účelů nezbytné, neboť ty jsou naplňovány již za pomoci kritérií založených na výpočtu teoretických a skutečně využitých kapacit stávajících STK. Hledisko skutečně využitých kapacit pamatuje mimo jiné na situace, kdy je poptávka aktuálně již tak vysoká, že provozovatel stávající STK přistoupil k navýšení počtu techniků (nad počet kontrolních stání) a prodloužení provozní doby (nad rámec teoretické osmihodinové denní provozní doby). Hledisko teoretických kapacit stávajících STK na druhou stranu pamatuje na situace, kdy by STK teoreticky i v rámci osmihodinové denní provozní doby zvládla provést větší počet technických prohlídek, ale z důvodu nižší poptávky omezuje provozní dobu nebo počet techniků. Obě hlediska tak v souhrnu umožňují zohlednit reálné i potenciální kapacity stávajících STK.
24. Naproti tomu hledisko provozních kapacit je od reality zcela odtrženo, nijak racionálně uvedená zbývající hlediska nedoplňuje a je založeno na východisku, které nelze považovat za legitimní. S ohledem na existenci hledisek teoretických a skutečně využitých kapacit není nikterak potřebné, aby byla zohledňována provozní doba stávajících STK, nemohou-li být po tuto provozní dobu reálně využívána všechna kontrolní stání s ohledem na nedostatečný počet techniků. Je-li v případě delší provozní doby počet techniků dostatečný, je tato delší provozní doba zohledněna v rámci hlediska skutečně využitých kapacit.
25. Ostatně i vstupním datem u žadatelů o udělení oprávnění k provozování STK je teoretická kapacita, která vychází z osmihodinové denní provozní doby, nikoliv jakási potenciální provozní kapacita, která by se opírala o provozní dobu, kterou plánuje zavést žadatel. V neposlední řadě lze poukázat na stávající právní úpravu, která sice vychází z provozní doby provozovaných STK, nicméně zohledňuje počet techniků, a tudíž vytíženost kontrolní linky (viz bod 2.2. Přílohy č. 19 vyhlášky o technických prohlídkách v aktuálním znění) – jde tedy o hledisko srovnatelné s hlediskem skutečně využitých kapacit dle právní úpravy rozhodné pro nyní projednávanou věc.
26. Hledisko provozních kapacit je v rámci nyní posuzované právní úpravy navíc objektivně nežádoucí, neboť umožňuje stávajícím STK snadno vyřadit potenciální budoucí konkurenci tím, že neopodstatněně zavedou (potažmo pouze správnímu orgánu nahlásí) delší provozní dobu, a to i za cenu toho, že některá kontrolní stání zkrátka nebudou permanentně využívána. Ačkoliv se takový postup může jevit jako neekonomický, může být pro podnikatele ekonomicky mnohem výhodnější, než připustit konkurenci a přijít tak případně i o větší část svých zákazníků. Byť se jedná pouze o potencialitu, je zřejmé, že kritérium provozní kapacity je závislé z velké míry na vůli stávajících STK. Těm je sice svěřen výkon veřejné moci, nicméně stále se jedná o soukromé subjekty zaměřené primárně na dosažení zisku.
27. Je zcela nepochybné, že uvedená právní úprava představuje omezení práva na podnikání zakotveného v čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tento článek sice ve svém odstavci druhém stanoví, že zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností, nicméně podle čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod musí být při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod šetřeno jejich podstaty a smyslu (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 23. 5. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 24/99, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

28. Krajský soud je přesvědčen, že omezení práva na podnikání stanovené v § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách za pomoci kritéria provozních kapacit provozovaných STK nešetří podstatu a smysl meze práva na podnikání stanovené v § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel. Jedná se totiž o omezení, které nesměřuje k naplnění účelu zákonem stanovené meze a není nezbytné a ani přiměřené. Veškerá kritéria založená v § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách na hledisku provozních kapacit provozovaných stanic jsou tak v rozporu s čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a ve svém důsledku pak v rozporu s ústavně konformní (byť pouze v obecné rovině stanovenou) mezí pro uplatnění práva na podnikání stanovenou v § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel. Krajský soud tak s ohledem na čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky musí v nyní posuzované věci od uvedeného omezení stanoveného v podzákonném předpise odhlédnout, a v této části vyhlášku o technických požadavcích neaplikovat (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. III. ÚS 274/01).
29. Za této situace musí soud konstatovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť všechny tři důvody, pro které krajský úřad neudělil žalobci oprávnění k provozování STK, jsou založena na aplikaci podzákonných pravidel, která jsou v rozporu s ústavním pořádkem a zákonem o podmínkách provozu vozidel. Čtvrté kritérium, které bylo krajským úřadem posuzováno [první subkritérium dle písmene a) § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách (tj. hledisko teoretických kapacit)], bylo shledáno jako naplněné. Zbývající dvě kritéria [třetí subkritérium dle písm. a) (tj. hledisko skutečně využitých kapacit) a druhé subkritérium dle písm. b) (tj. hledisko teoretických kapacit)] správní orgány neposuzovaly. Důvody, pro které bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, tak v rámci soudního přezkumu neobstály.
30. S ohledem na tento závěr se soud již nezabýval dalšími žalobními námitkami (zejména námitkou, že nemělo být přihlíženo k navýšení kapacity STK Nové Veselí), neboť by to nemohlo nic změnit na výsledku soudního řízení a z obsahu napadených rozhodnutí v tuto chvíli neplyne, že by bylo řešení této otázky nezbytné také pro další řízení před správními orgány.

VI. Shrnutí a náklady řízení

31. Soud z výše uvedených důvodů ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný především nesmí při posuzování žádosti žalobce vůbec brát v úvahu ta kritéria stanovená v § 16a odst. 2 vyhlášky o technických prohlídkách, která jsou založena na hledisku provozních kapacit provozovaných STK.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsí žaloby a repliky) 3 x 3 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 3 x

300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15 342 Kč. Soud žalobci nepřiznal jím požadovanou náhradu nákladů řízení odpovídající odměně zástupce a jeho náhradě hotových výdajů v souvislosti s podáním ze dne 20. 1. 2017. Toto podání totiž není úkonem právní služby, neboť nejde o podání ve věci samé. Žalobce v tomto podání pouze sděluje, že souhlasí s rozhodnutím bez jednání a provádí výpočet nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu